

ÍGY VADÁSZNAK ŐK

AZT MONDJÁK – és az állítással én is teljes mértékben egyetértetek –, az a vadászat sikeres, amelyikről sikerül visszatérned. Ha a vadászat végén életben maradsz, és nem egy börtönben, vagy valamelyik céges kihallgatósobában találsz magad, már van rá esélyed, hogy eljuss a következő munkáig, és esetleg keressél is rajta valamit. (Az embernek vannak bizonyos kiadásai. Jómagam ugyan nem fizetek bérleti díjat; a Redmond Pusztulat rosszabbik fele nem tartozik az előkelő helyek közé, a helyi bandák pedig nem zaklatnak egy fegyveres trollt holmi védelmi pénzek miatt. De enni azért kell, nem igaz? Meg fejleszteni a fegyvereket, kiberveket, a kiberdeket és programokat, a mágikus felszerelést, miegymást. Ha nem vagy folyamatosan a csúcson, már halottnak is tekintheted magad.)

Az igazság az, hogy ép bőrrel megúszni a dolgot nem mindig elég. Tudom, mert már tapasztaltam.

Az egész Macduff hibája volt, ebben Flash is egyetértett volna velem. Még az általa szerződtetett sámán – egy Biggs nevű törpe – is elismerte, hogy Macduff valamit nagyon elszúrt. Nem mintha nem végezte volna el a kötelező házi feladatot. Elég jó közvetítőnek számít, aki mindig ellenőrzi az adatokat. Pont emiatt voltunk hajlandóak Flash-sel vele dolgozni, bár abban mindketten egyetértettünk, hogy nála idegesítőbb anyaszomorító, hegyesfűlű pitypangzabáló még nem rontotta Seattle levegőjét. Macduff ott rontotta el, hogy nem ásott elég mélyre. Lenyomozta a Johnson hátterét, de csak annyira, amennyire az előre kiszámította. Az igazi mocsok olyan mélyen rejtőzött, hogy egyikünk sem talált rá, csak amikor már túl késő volt.

Egyszóval balekok voltunk. Nem kellett volna Macduff első szavára beugranunk a buliba, és nem kellett volna készpénznek vennünk az információit sem. Még a legjobb közvetítőnek is lehet egyszer rossz napja, nem igaz? Ezenkívül tíz Johnson közül kilenc egyenesen tárgyal, de a tizedik tuti, hogy megpróbál átverni. Mi pont a tizediket fogtuk ki. Átkozott pech.

A fickó profi volt. Két hamis nyomot is hagyott maga után arra számítva, hogy Macduff, vagy mi az egyiket igaznak gondoljuk. És az ördögbe is, bejött neki! Bevettük a cégháborús mesét.

Az egész a szokásos módon kezdődött – Macduff hívásával. Néha kimozdultam, és kerestem magamnak munkát, de Macduffnak ez sokkal jobban ment. Közvetítőn keresztül dolgozni egyéb előnyökkel is jár; Mac a kapcsolatain keresztül a legjobb felszereléseket is meg tudja szerezni, vagy minden gond nélkül össze tud hozni más vadászokkal, ha egy munkánál szamurájra van szükségük. Magadtól nem könnyű más vadászokkal társulni, mert ahogy a mondás tartja: ne bizz senkiben, akivel még nem dolgoztál. Macduff jótállása azonban sokat nyom a latba.

A hívás a lakásomon ért el – éppen az Ares Macrotechnology legújabb katalógusának virtuális oldalait böngésztem. Észak-Amerikában mindenki tisztában van vele, hogy a szakmában legjobbnak tartott csúzlíkat az Ares gyártja, én pedig rábukkantam egy-két fegyverre, melyekről tudtam, hogy egy ideig csak a nyálatom csorgathatom utánuk – kivéve, ha kifogok egy jó kis melót, a hozzá csatolt kövér hitelkártyával együtt. Nem csoda hát, hogy Macduff láttán – hiába vigyorgott, mint egy fogpasztareklám – jobban megörültem, mint egy egész estés ingyen sörözésnek a törzshelyemen.

– Állat, te hibbant troll! – rikkantotta. Vigyora szinte az egész képernyőt betöltötte annak ellenére, hogy a bejövő hívásoknak csak az egyik sarkot különítettem el. – Melóm van a számodra! Mit szólnál egy megatársaság seggberúgásához, méghozzá jó alaposan?

– Ki fizet és mennyit? – érdeklődtem.

– A Terrafirst! – felelt. Arcomról már le is olvasta a válaszat. Mielőtt egy gombnyomással bontottam volna a vonalat, abbahagyta a vigyorgást, és olyan képpel bámult rám, ami leginkább egy kekszet kolduló kutyára emlékeztetett. – Hé, mielőtt határoznál, hallgass meg. Ezúttal fizetni is fognak – nem is keveset. És nem tőlem hallottad, de okom van azt hinni, hogy a pénz a tápláléklánc legtetejéről érkezik... egészen a Társasági Tanács környékéről. Valakitől, aki... mondhatjuk úgy, szimpatizál a Terrafirst! tervével.

– És miről lenne szó? – Igyekeztem nem túl mohónak látszani; Macduff elég ravasz ahhoz, hogy hangom és arckifejezésem alapján meglehetősen pontosan megtippelje hitelkártyám egyenlegét, és ha látja rajtam az éhséget, hajlamos a szokásosnál nagyobb részt követelni magának. Valójában nagyon is felkeltette a kíváncsiságomat. A Terrafirst! nem arról híres, hogy nagy pénzeket fizetne; a hozzájuk hasonló felfegyverzett környezetvédő csoportok ritkán rendelkeznek nagyobb összegek felett. Csak azok dolgoznak nekik, akiknek bármekkora fizetség megfelel, vagy akik magukénak érzik az űgyet. Én ugyan egyik csoportba sem tartoztam – mégis vártam a folytatást.

– Szabotázs – felelt Macduff. – A Shiawase Corporation üzembe helyezte legújabb létesítményét, a Terrafirst pedig le akarja kapcsolni. Szükségük van egy kis csapatra, akik behatolnak a reaktorba, és beszüntetik a működését. Természetesen rögtön rád és Flash-re gondoltam... de legfőképpen rád, ismerve a múltad bizonyos részleteit. Nos, érdekel a dolog?

– Talán. – Talán a lószart. Mindig is kedvemre volt ártani a Shiawase Corporationnek, mióta titkosügynökeik egy csoportja saját lakásában felrobbantotta Tallie-t, a nővéremet – mindkét kölykével együtt. Néhány évvel a meggyilkolása előtt ugyanis lenyúlt tőlük egy pár adatot... valami titkos biogenetikai szarról, ami mindenfajta drótozás nélkül duplájára gyorsítja az ember reflexeit. Így viszont nem tudták piacra dobni, és egy rakás pénzt veszítettek. A cégek az ilyesmit nem túlzottan szeretik, főleg azok nem, amelyek elég hatalmasak ahhoz, hogy nevük elé odabiggyeszthessék a „mega” jelzőt. Tehát nem sajnálták az időt a nyomozásra, és a lehető legfejletlenebb módon tették el láb alól. (A robbanás elvitte a fél háztömböt – betondarabok és emberi testrészek hevertek mindenütt. A helyi trideocsatornák „különös bal eset”-ként tálalták az űgyet, amely még jót is tett Seattle-nek azzal, hogy eltüntette a város egyik leglepusztultabb nyomornegyedét. Gondolom, ezt tartották a legolcsóbb városrendezésnek – természetesen a halottakról nem esett szó.) Azóta folyamatosan törlesztem a számlát; időnként egy kutatólabor vagy titkos fejlesztés bánja elhibázott lépésüket.

Félre ne értsetek – én is a pénz miatt űzöm az ipart. Nem sok egyéb lehetősége van egy több, mint hét láb magas trollnak, redmond lakhelyel, és alacsony műveltséggel (tudok valamennyire olvasni, de ezt még senki nem nevezné iskolá-

zottságnak). Bárkinek dolgozok, aki jól megfizet, legyen az egy megatársaság, papa-mama családi vállalkozása, hájas politikus, kutyás remete – egyszóval bárki. A Shiawase-nek viszont egyenesen szeretek keresztbe tenni. Nevezhetjük elégtételnek is.

Macduff elmondta, hol kell találkozunk Johnsonnal, én pedig megígértem, hogy értesítem Flash-t. Mi ketten már öt éve dolgoztunk együtt, ami szép hosszú időnek számít a Seattle-i árnyvilágban. Emlékszem rá abból az időszakból, amikor még hosszú volt a haja. Tapasztalatlan pueblói mesztic nőt látok magam előtt, olyan kemény és hideg pillantással, ami egy optikai chipnek is becsületére válna. Azért jött a városba, mert rádöbbsent: a Pueblo Társasági Tanács területén nincs keresnivalója egy indián anyától és fehér apától származó félvérnek. Ha van valami, amit az indiánok a nem-bennszülötteknél is jobban megvetnek, azok a félvérek. Én viszont átkozottul jó

dekást, és kiváló harc-
cost ismertem meg benne, akit bármikor szívesen tudok a hátam mögött. Nem könnyű olyan embert

Johnsonról ordított a céges háttér: a kinézete, a stílusa, a mozdulatai...

találni, aki mindkét szakterületen ennyire otthon érzi magát. Flash rengeteg feladatra alkalmas volt.

– Azt mondod, a Shiawase? – kérdezte cinikus mosollyal, amikor beszámoltam neki a munkáról. – Tehát a fanyűvők szét akarják szedni az új fúziós reaktort?

Bólintottam.

– A Johnson a Gaeatronics ügynökeként próbálja eladni magát, de Macduff leásott egy kicsit, és kiderítette a valódi megbízót. – A Gaeatronics megfelelő álcának tűnt a Johnson számára; a cégnek monopóliuma volt a város energiaszolgáltatása felett, melyet a Shiawase már évek óta próbált megtörni. Az új erőmű, amit tönkre kellett tennünk, a Shiawase egyedüli győzelme volt az utóbbi évtizedben; csak azután kaptak engedélyt az építésre, hogy egy, a Gaeatronics által pénzelt bíró váratlanul visszavonult. Természetesnek tűnt, hogy a Gaeatronics keményebb módszerekhez folyamodik.

– Ha igaz a hír a pénz forrásáról, akkor nem csoda, ha másnak adja ki magát. – Flash a bal halántékába ültetett adatjack körülüli bőrt vakargatta. Legutóbbi beszélgetésünk óta fejlettebb kibervert építettett be magának, és még viszkethetett a friss mütéti heg. Fejének oldalára is vadonatúj, aranszínű tetovált csikok kerültek, követve koponyacsontja vonalát. Ellentétben jó néhány fazonnal, akik igyekeztek techno-törzsi stílust magukra erőltetni, Flash ezeket a díszítéseket eltávolítható módon tetette magára. – Ha neked oké, én is benne vagyok. De hogyan bánunk el a mágikus védelemmel? Te is tudod, hogy számíthatunk ilyesmire.

– Macduffnak van egy szabad embere.

Flash bólintott.

– Akkor viszlát a találkozón – búcsúzott el, és megszákította a kapcsolatot.

A megbeszélés, melyre két nap múlva, a Penumbra Klubban került sor, semmiben nem különbözött a többitől. A Johnsonról ordított a céges háttér – a kinézete, a stílusa, a mozdulatai, egyszóval minden. Ebből egyenesen következett, hogy természetesen semmi köze a cégekhez, amint az

Macduff nyomozásából már világossá vált. Aki ilyen keményen küzd a céges látszat fenntartása érdekében, az tutira nem a társaságokhoz tartozik. (Mint már említettem, a fickó nagyon profi volt.) Mi úgy tettünk, mintha hinnénk neki, cserébe ő is úgy bánt velünk, mintha nem tekintene minket zsoldos söpredéknek. (A környezetvédőknek ez nem is megy olyan nehezen.) Kicsit srófoltuk az árat, de nem vittük túlzásba; a Johnson kezdeti ajánlata nem járt messze a Macduff által mondott összegtől, márpedig az eléggé tisztességesnek tűnt. Ebben az üzletágban tudni kell, mikor érdemes abbahagyni a vitát; túl sok szarozás az összeg körül, és a Johnson már el is húzza a csíkot. Akkor aztán se munka, se pénz, és még a fogyasztást is magadnak kell állnod.

Később persze már rájöttünk, miért ajánlott ennyi pénzt. Úgy kalkuláltak, már nem érjük meg, hogy el is költhessük. A srácok, akik a Johnstont küldték, tartogattak egy kis meglepetést a számunkra.

MINDEN GOND NÉLKÜL ÉRTÜNK A HELYSZÍNRE – én, Flash és Biggs, a törpe sámán. Biggs fura kis fickó volt – égővörös haj, sűrű, a száját szinte teljesen eltakaró bajusz, viseltes katonai bakancs, és régi repülő sisak olyan szemüveggel, amilyent legfeljebb némelyik viharadárpilotán látni olykor. Ezenkívül túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy medve-sámán lehessen – én mindig úgy képzeltem, Medve olyanokat választ ki magának, akik... nem is tudom, talán sokkal inkább medve-termetűek? (De honnan a fenéből is tudhatnám, mi alapján választanak a totemek? Én golyókat lövöldözök, nem varázslatokat.) Nyakában medvekarmokból készült, valószínűleg energiafókusként funkcionáló nyaklánc függött, kezében totemére utaló „varázspálcát” tartott. Ez utóbbi leginkább egy hátkavaróra emlékeztetett, gazdája pedig nem is egyszer élt eme funkciójával, miközben Auburn felé, a reaktorhoz tartottunk.

Fedezékbe húzódtunk a céges terület főbejáratához vezető út menti fák között. Innen majd szépen bekocsikázunk a rakodási területre, azután átsurranunk a létesítményen, egészen a reaktorig. Johnson minden szükséges adattal ellátott minket – szállítási jegyzékek, szolgálati beosztás, az őrzőjáratok létszáma és útvonala, szóval ami csak szükséges. Tényleg megtett mindent a bejuttatásunk érdekében. A kiút persze már más lapra tartozott.

A reaktor úgy magasodott az éjszakai égre, mint egy régi tündérmeséből kilépett hatalmas ogár. Biztonsági kerítésének lámpái még inkább kihangsúlyozták óriási méreteit. Ha Biggs láthatatlanság varázslata nem megfelelően működik, biztosan nem jutunk át észrevétlenül a biztonságiakon. Befejttem géppisztolyom tárazását, és a törpére pillantottam. Kitekert pózban ült, de arcán nyoma sem látszott a kényelmetlenségnek. Úgy nézett ki, mint egy alvó kisgyerek.

Legszívesebben felráztam volna, de visszafogtam magam. Bizonyára a maga módján deríti fel a környéket; legokosabb, ha hagyom a saját módszereivel dolgozni. Még rengeteg időnk volt az ugrásig, én mégis türelmetlenkedtem. Alig vártam, hogy zajlani kezdjenek az események, esetleg egy kisebb balhében is benne lettem volna, mondjuk egy-két lövés erejéig. Elkapni néhány céges biztonsági seggfejet, vagy valami hasonló móka.

Biggs hirtelen megrázkódott, és sóhajtvá kinyitotta szemét.

– Közeledik a kamion – mondta, miközben felegyenesedve kinyújtóztatta elgémberedett lábait. – Mindjárt a kanyarhoz ér.

Intettem a fegyveremmel, Flash pedig izmos hátára lendítette a kiberdekkjét rejtő tokot. A koponyájára és arcára festett arany csíkok halványan izzottak a sötétben; zsebéből fekete símaszkot húzott elő, és a fejére igazgatta. – Gyerünk.

A kamiont még távolról hallottuk, de egyre közelebb ért. Megközelítettük az út szélén magasodó fákat. Biggs felledült egy lelógó ágon, majd felhúzta magát egy másikra, amely mélyen benyúlt az út fölé. Flash-sel azonos fát választottunk, a törzs két oldalán helyezkedtünk el.

Fényszórók csóvái vágtak felénk, amint a kamion a kanyarhoz ért. Egyre idegesebb lettem. Nem tehettem róla, de kissé régen vettem részt utoljára kamion-lovaglásban. Az ugrást tökéletesen kell időzíteni – ha rosszul csinálod, vagy mellétrafálsz, vagy meghallja a sofőr. Ezt pedig nem engedhettük meg magunknak. Még én sem akartam ilyen hamar balhéba keveredni. A Johnson azt mondta, halkan bejutni, majd halkan távozni – tehát ezt is fogjuk tenni. Nem csak a pénzünket kell megszolgáltatnunk, de a hírnevünkön sem eshet csorba.

A kamion egyre közeledett. Amikor megfelelőnek éreztem az időt, ugrottam.

Az utánfutó sarkán kötöttem ki. Amint visszanyertem az egyensúlyom, a hátsó feljáróra lendülve félrehúzódtam az útból, hogy helyet csináljak Flash-nek. A kamion ugyan megbillent egy kicsit, de érkezésünket nem lehetett megkülönböztetni az út göröngyein áthajtó kerekek okozta ugrálástól. A motor zúgásától nem hallottam Biggs landolását, de felpillantva a kamion tetejéről a törpe szőrös ábrázata nézett vissza rám. Kinyújtott hüvelykujjával biztatóan intett felénk, majd kezeit ingatva valószínűleg varázslásba kezdett, a következő pillanatban pedig eltűnt.

Úgy képzeltem, a láthatatlanság varázslat hatására másfépp fogom magam érezni, de semmi különös nem történt. Flash-sel már elfoglaltuk helyünket a hátsó ajtó két oldalán, és a varázslat hatékonyságában reménykedtünk. A fohászzkodáson kívül egyelőre nem volt más dolgunk; ha a peremvonalai örök nem kezdenek el kiabálni, tudni fogjuk, hogy Biggs varázslata működik. Arra az esetre, ha nem mennének rendben a dolgok, tüzelésre készen tartottam géppisztolyomat; a túloldalról hallottam, amint Flash is kicsatolja Colt Manhunterének tokját.

A áruszállító teherautó lassan átgördült a kapun, egyenesen a létesítmény belsejébe. A kapu mindkét szárnyát rojtos szegélyű kék zászlóval díszítették fel. Egy pillanatra szinte megsajnáltam a céges fejeseket, akiknek éppen bekavarni készültünk. A tegnapi avatáson, amelyet a trideocsatornák is közvetítettek, szemlátomást nagyon büszkék voltak vadonátúj fúziós erőművükre. Mi pedig nem hagyjuk, hogy kedvükre szórakozzanak a játékszerükkel.

A kamion megérkezett a rakodóterületre. A megállás pillanatában már a földön voltam, és begördültem az autó alá. Flash olyan gyorsan követett, hogy vállaink egymásnak ütődtek. Biggs az előre megbeszélték szerint a tetőn hasalt le, és igyekezett a kamion részének látszani.

Lábakat láttunk mindenütt, ahogy a cég emberei kirakodták az árut.

– Kávél! – kiáltott fel valaki olyan hangsúllyal, ahogy Flash szokta jelezni, ha értékes adatra bukkan. – Már éppen ideje. Egy hete csak instant kakaón és undorító gyógyteákon tengődünk.

– Ébren kell tartani a technikusokat – morogta egy másik, – hogy figyelni tudják azokat az átkozott monitorokat.

Rövidesen megszűnt a mozgás, a hangok eltávolodtak. Néhány perc elteltével újabb vendég érkezett, lábán rojtos fűzőjű katonai bakancs.

– Minden rendben – szolt halkán Biggs, a cipők tulajdonosa. – Ideje továbbállnunk.

Kigördültem az alváz alól, és felálltam.

– Tudom, hol vagyunk. Balra az első folyosó vezet a legközelebbi liftekhez. A miénk a középső – az megy a reaktor szerelőhidjaihoz. – Biggshez fordultam. – Biztonsági fronton mire kell számítanunk?

A törpe ujjai sebesen mozogtak, tekintete a távolba révedt.

– Az őrzőket éppen most haladt el odakint – jelentette vontatottan. – Legközelebb tíz perc múlva érnek ide. A reaktornál több őrzőket is van, némelyik paraállatokkal – szírénekkel. Ezenkívül egy biztonsági rigó, aki szinte mindent szemmel tart – a törpe megremegett, tekintete kitisztult. – Ideje álcázni magunkat – ujjai ismét táncba kezdtek, végül könnyedén megérintette a vállunkat.

– Hé, Állat, nem is festesz rosszul céges egyenruhában – hergelt Flash. Néha szeretett bosszantani. A varázslat hatására rá is uniformis került, sapkája alól sötét tincsek lógtak ki. Nem is rossz.

– Lehet, hogy egyet hazaviszek – feleltem vészjósító vigyorral. Minden Shiawase elleni vadászatom alkalmával begyűjtöttem valami kis emléket. Sokkal kielégítőbb, mint a személytelen, rideg hitelkártya...

Aggódó pillantása láttán majdnem elnevettem magam. Ismét sikerült beugratnom.

– Semmi lövöldözés, 'míg el nem húzzuk a csíkot, 'ké?

– Nyugi, várunk a sorunkra – ve-regettem meg a géppisztolyom.

– Igazán nem szeretnék közbeszólni – vágta el a beszélgetést Biggs, – de ideje lenne elsurranunk az őrzőket mellett.

Gond nélkül értük el a felvonókat, ahol Flash is megmutatta, mit tud – dekkjével rákapcsolódott a hálózatra, és hívott egy üres liftet. Eközben utasította a rendszert, hogy addig senkit ne engedjen kiszállni ezen az emeleten, amíg a mi felvonónk ajtaja be nem csukódott. A biztonsági rigó, aki az egész francos komplexum minden rendszerét figyeli, valószínűleg több figyelmet szentel a mozgásérzékelőknek, kameráknak, és egyéb biztonsági berendezéseknek; nagy eséllyel átsiklik az egyik lift apró működési rendellenessége felett. Biggs-szel közben folyamatosan szemmel tartottuk a folyosót. Egyetlen fegyveres biztonsági felbukkanása is alaposan felboríthatna volna a tervünket.

A lift végre megérkezett, és gond nélkül szállított minket a kívánt helyre. A fülkéből kilépve keskeny függőfolyosóra ju-

tottunk. Az alattunk tátongó szédítő mélység láttán úgy megmarkoltam a korlátot, hogy szinte meglátszott rajta az ujjaim nyoma. A legnagyobb francos szobában álltunk, amit életemben csak láttam, körülbelül a padló és a mennyezet közötti távolság kétharmadánál, a fal mellett. Az egyik városon kívüli vadászatom alkalmával már jártam a New York-i Központi pályaudvaron; nos, ez a hely sokkal nagyobb volt. Óriási, torpedó alakú tartályok sorakoztak benne, az őket összekötő csövek vastagabbak voltak, mint a két karom együttvéve. Mindent behálóztak a tartórudak, gerendák, függőfolyosók, valamint a bonyolult, láncokból és csigákból álló szerkezetek, melyekkel valószínűleg a karbantartáshoz szükséges berendezéseket húzzák fel a tartályokat körülvevő, madárfészekre emlékeztető körfolyosókhoz.

Sajnos elkövettem azt a hibát, hogy lepillantottam. A padló – akárcsak a mennyezet – az árnyékokba veszett. Nagyokat nyelve fohászkodtam, hogy vissza tudjam tartani kikívánkozó vacsorámat. Eddig még soha nem volt tériszonyom, és elhatároztam, hogy nem ez lesz az első eset. Talán ha elindulunk, javul a helyzet, és nem fogok folyamatosan arra gondolni, milyen messze is van a padló. Az volt az érzésem, ha ledobnák egy töltényt a hídról, nem hallanám, ahogy koppan a talajon.

Flash fejével a legközelebbi, függőfolyosón könnyen megközelíthető tartály felé intett. A tartály oldalán, körülbelül egy átlagos humán vállmagasságában, apró műszerfal színe fényei villódtak.

– Megvizsgálom, talán be tudok szállni innen a központi rendszerbe.

Olyan könnyedén és természetesen sétált a keskeny pal-lón, akár egy mezítlábas kölyök a parkban. Flash már rengeteg időt eltöltött a Mátrixban; valószínűleg most sem lesz nehéz dolga. Igen egyszerű dologra készült – fokozatos leállásra utasítani a karbantartó rendszert az elkövetkezendő néhány nap folyamán. A leállítás után néhány órával működésbe lép egy ügyes kis program, amely egészen addig megakadályozza a

visszakapcsolást, amíg valaki meg nem fejtí Flash kódját – vagy amíg be nem fagy a pokol. Bármibe lefogadnám, az utóbbi fog előbb megtörténni. Ha Johnson

pontos információkat közölt velünk a karbantartó rendszerről, Flash-nek nem fog sokáig tartani a dolog. Talán tíz perc, bele-számolva a komplikációkat is (ha az ember sokáig akar az árnyakban élni, megtanul számolni velük). Elég időnk lesz elvégezni a melót és eltűnni, mielőtt az örök körbeérnek, vagy szükség esetén bújócskát játszani velük, amíg Biggs elintézi a paraállatokat és egyéb, mágikus természetű veszélyforrásokat. Igen, mindenre felkészültünk.

Kivéve persze a valódi ellenállást.

Kövtük Flash-t a „madárfészekhez”, folyamatosan figyelve a legcsekélyebb gyanús jelre is. Flash már ki is nyitotta a panelt, rácsatlakoztatott egy apró dobozt, melyet összekötött a dekkjével, azt pedig a halántékából kiálló adatjaccal. Már több százszor láttam a műveletet, mégis végigfutott a hideg a hátamon. Olyan embert nézni, aki rá van csatlakozva egy gép-

Végül Flash teste megrázkódott, ahogy kicsatlakozott a rendszerből. Kihúzta a dekk csatlakozóját a halántékából,

re... félelmetes. Tudom, ez kicsit furcsán hangzik egy magam-fajta utcai szamuráj szájából, akiben több króm van, mint egy egész csapatnyi városi-foci játékosban, de számomra egészen más dolog összekapcsolódni egy számítógéprendszerrel, mint kiberkart vagy fegyverkapcsolatot hordani. A beültetésem ellenére tudom, hogy én kontrollálom a gépet. Amit Flash csinál, az olyan, mintha a tested feletti irányítást átengedné a gépnek. Flash mindig azt mondja, túl sok régi SF-horror videót nézek; lehet, hogy igaza van. Nem is tudom.

Arcizmai ellazultak, mint mindig, amikor dekázott. Ha már becsatlakozott, túlságosan el van foglalva az adatfolyamok vizsgálatával és a jegek okozta veszélyforrások elhárításával, nem tud odafigyelni az arckifejezésére. Biggs is úgy meredt maga elé, mintha megvakult volna; tekintete az asztálsíkot fürkészte, készen a cselekvésre, ha felbukkan egy figyelőszellem vagy biztonsági mágus. Egy rettenetes pillanatra úgy éreztem, mintha egyedül lennék egy keskeny pallón, egy radioaktív akármivel teli hatalmas fémtartály tetejénél, és megpróbáltam nem gondolni arra, hogy a függőfolyosó bármelyik pillanatban megadhatja magát a súlyom alatt.

Vánszorogtak a percek. Végül Flash teste megrázkódott, ahogy kicsatlakozott a rendszerből. Kihúzta a dekk csatlakozóját a halántékából, megrázta a fejét, majd rám vigyorgott: – Feladat teljesítve. Tűnjünk el innen.

A riadó megszólalása egyértelmű üzenet volt: felfedeztek minket.

Jóval később tudtuk meg, hogy a köpönyegforgató, aki felbérelt minket, saját dekását is bejuttatta a rendszerbe, hogy szemmel tartsa Flash-t. Amint a dekásunk elvégezte a munkát és kicsatlakozott, a fickó beindított egy rendszer-riadót. A terv szerint a Shiawase biztonságjai szépen lekapcsolnak minket; amíg ők velünk vannak elfoglalva, a megbízó dekása eltünteti a szabotázs minden nyomát. Azt a látszatot akarták kelteni, mintha a reaktor magától mondott volna csütörtököt; így lekapcsolják a Shiawase reaktorát, és eléri, hogy ne is építhessenek újabbat. Biggs, Flash és én elvarratlan szálak voltunk; tudtuk az igazságot, – mivel mi voltunk a szabotőrök – ezért el kellett minket némitani. Végleg.

Egyelőre azonban csak annyit tudtunk, hogy kutyaszorítóban vagyunk. Flash lekapcsolta a dekket a kis dobozról, és a hátára vetette; mielőtt azonban elindulhattunk volna azon az úton, amelyiken érkeztünk, megszólalt a lift csengője. Két másodperccel később négy fegyveres biztonsági őr lépett ki a felvonóból.

Azonnal párokra oszlottak, jobbra illetve balra indultak; legfeljebb néhány másodpercünk maradt, mielőtt az egyik páros felfedez minket a tartály oldalánál. Fegyveremet célra tartva felkészültem, hogy tüzet nyissak az első őrre, aki kidugja az orrát; de hirtelen megdermedtem, kellemetlen gondolat fészkelte be magát a fejembe. *Mi van, ha eltalálok egy másik tartályt, és az felrobban?* Fogalmam nem volt róla, mi lehet a tartályokban. Nem tudtam, miként működik egy fűzős reaktor; csak annyit tudtam, hogy mivel működik, hozzájutok egy csomó áramhoz, és rá tudok kapcsolódni a seattle-i energiahálózatra. Lehet, hogy egy eltévedt lövés elszabadít valami radioaktív lószart, vagy valami hasonlót, és mindnyájunkat metamórfán kutyaeledellé változtat. Vajon vállalhatom-e a rizikót, vagy kockáztassak meg egy-két lövést valamelyik biztonsági őr részéről?

Valami elsüvített a fülem mellett, és belefúródott a tartály falába, nem egészen egy centire a fejemtől. Elmaradt a robbanás, így hát viszonztam a lövést. Elfojtott hörgés jelezte találatomat. Egy biztonsági kikapcsolva. Flash Coltja ugatott fel mellettem, és újabb őr kiáltott fel. Kettő lent, kettő maradt.

Újra hallottuk a felvonót, rögtön utána pedig annyi láb dübörgését, amennyit már én is zavarónak éreztem. Mielőtt a tartályt megkerülve újabb lövéseket adhattam volna le, Biggs kézmozdulatai nyomán egy láthatatlan *valami* indult el a lift felé. A függőfolyosó egy része váratlanul felrobbant, a távoli padló felé küldve a négy szerencsétlen biztonsági ört, akik azon a szakaszon tartózkodtak.

A meglepetéstől távra maradt a szám.

– Mi a franc volt ez?

– Csak egy kis energialabda – zihálta Biggs, és megtörölte izzadó homlokát. Megfordult, tekintete a tartályokat összekötő függőfolyosókat fürkészte. – Gyerünk erre. Elcsaljuk őket a lifttől, és a hátukba kerülünk.

Nem is rossz taktika egy sámantól, gondoltam, miközben Flash-sel együtt a rohanó törpe nyomába eredtünk. Amint újra a pallóra léptem, elkapott a szédülés. Úgy éreztem magam, mintha a semmi közepén lógnék, és mindössze egy keskeny fémcsik választana el a talajtól. Kivertem a fejből a gondolatot, és futás közben folyamatosan kerülgettem a lövedékeket. Az út egyharmadánál jártunk, Flash-sel néha lelemaradva, hogy viszonzozzuk az üldözők lövéseit. Fegyvereink és Biggs varázslatai hatására lassan, de biztosan nőtt közöttünk a távolság.

– Ó, a fenébe – torpant meg Biggs elfehéredő arccal. – Megérkezett a harci má...

Nem tudta befejezni a mondatot. Lába alatt a palló – valószínűleg egy ostrom varázslat hatására – ezernyi apró fémszilánkká robbant szét. Biggs zuhanni kezdett, de az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia egy mennyezetről lelógó vastag láncon. A törpe mögött rohanó, és vele együtt zuhanó Flash-nek nagyobb szerencséje volt, mert a palló szélét megragadva vissza tudta tornászni magát a függőfolyosóra. Beékelte magát a korlát alsó és felső rúdja közé; egyik kezét a korlát köré fonta, másikat pedig a lent himbálózó törpe felé nyújtotta. Biggs meglehetősen rémültnek tűnt: súlyától a lánc vadul lengedezett, miközben pompás célpontot nyújtott a céges lövések számára. Keze egyre lejjebb csúszott a lánccsazmeken.

Géppisztolyommal hosszú sorozatot eresztettem meg a közeledő őrök felé, hogy fedezékbe kényszerítsem őket. Flash eközben kinyújtott kezével megpróbálta elérni a láncot.

– Tartsd még! – kiáltotta Biggs felé.

– Úgysincs hová mennünk – zihálta a törpe.

Persze igaza volt. Mivel az összekötő szervizfolyosó megsemmisült, egyedüli menekülési útvonalunkat őrök zárták el. Kivéve, ha...

– Másszatok le a láncon! Ez az egyedüli esélyünk – vettem oda Flash-nek.

Flash bólintott, majd felemelkedve a mélység felé vetette magát. A rémülten kiabáló Biggs fölött kapta el a láncot, aki az ütközéstől még lejjebb csúszott.

– Fond a lábad a lánc köré – utasította Flash a törpét, – aztán indulj el szépen lefelé. Sosem másztál még kötélén?

– Medve nem mászik, legfeljebb fára. – Remegő hangjában az éledező jókedv nyomait fedeztem fel. Talán most már nem lesz vele probléma.

Megpróbáltam fedezni őket, amíg lejjebb araszolnak. Vállamat golyó súrolta, égő fájdalmat éreztem. *Ez rohadt közel volt.* Kیلöttem egy utolsó sorozatot, és ugrottam.

Becsapódásomkor a lánc megpördült. Ahogy sikerült a pörgést megállítanom, a lehető legnagyobb sebességgel elindultam lefelé; nem óhajtottam túl sok ideig könnyű célpontot kínálni a biztonságiaknak. Fegyverdörgést hallottam felülről, de nem kaptam találatot. Valaki szitkozódott; megkockáztattam egy pillantást felfelé, és a céges harci mágust láttam, amint kezével hadonászva próbál elhessegetni a feje körül valami láthatatlan dolgot. Biggs ráküldhetett egy illúzió varázslatot; remélhetőleg kitart addig, amíg belevesszünk az árnyékokba, kikerülve a mágus látóteréből. Ha sikerül, biztonságban vagyunk – egy varázsló csak akkor tud ártani neked, ha lát is.

Sikoltás hallatszott a távolból – valamiféle állat hangja.

– A francba – szitkozódott erőtlen hangon Biggs valahonnan alulról, – megfeledeztem az istenverte szirénekről!

Aztán megláttam őket – két nyúlánk, repülő alak, ívelt szárnyakkal és támadásra kész, tűhegyes csőrrel. Hangjuktól zúgott a fülem.

– Nem kell aggódni – közöltem hamis magabiztossággal, miközben keményen megragadva a láncot célzásra emeltem fegyveremet.

A szirének előrenyújtott karmokkal közeledtek. Tüzet nyitottam. A géppisztoly visszarúgásától a lánc vadul kilengett, de a szirének mozdulatlan testtel hullottak a mélybe. Leeresztettem a fegyvert, és tovább másztam.

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg elérjük a talajt, de végül mégis megérkeztünk. Futásnak eredtünk, át a komplexumon a kijárat felé a legrövidebb úton, amit meg mertünk kockáztatni. A legtöbb őrzőjratot igyekeztünk kikerülni, de ha nem sikerült,

fegyverrel vágunk utat magunknak. Végül mégis teljesült a kívánságom – talán nagyobb mértékben is, mint amennyire szerettem volna. Folyosót folyosó után hagytunk el, amíg végül már semmi nem állt köztünk és a szabadság között.

És ekkor fordultak rosszra a dolgok.

Először azt hittük, újabb őrzőpatba botlottunk. Akkor csaptak le ránk, amikor kiléptünk egy ajtón – az első lövedék Flash torkába fúródott, a második Biggs vállát találta el, a harmadik pedig az én fejem felett süvített el, amint a földre vetettem magam. Begurultam a legközelebbi árnyékba, tekintetem a veszély forrását kutatta. Készen álltam rá, hogy amint megtalálom, telepumpáljam ólommal.

Amikor előbukkantak, elég volt egyetlen pillantást vetnem rájuk, hogy megváltoztassam a tervemet. Hárman voltak, fekete ruhában, mindenféle céges jelzés nélkül. Tudtam, ha egy hirtelen mozdulatomra felfigyelnek, azonnal eltűnnek az árnyékokban, ahonnan előkerültek. Lassan, nagyon lassan pozíciót változtattam.

Kiáltást hallottam, majd egy negyedik fekete ruhás tűnt fel, egyik karjánál Biggset vonszolva maga után.

– Az egyik megvan – mondta a fickó. – Már csak azt a melák metahu...

– Vigyázz a nyelvedre, Buckley – vágott közbe a hármak egyike. A beszélő karcsú nő volt, körülbelül olyan magas lehetett, mint Flash. *Úristen, Flash.* Elhatároztam, ezért még elszámolok a szemetekkel. Kiderítem kik ezek, és akkor hatalmas pácban lesznek.

– Sajnálom – szólt a Buckley-nek nevezett fazon olyan hangon, hogy biztos voltan benne, semmi nem áll távolabb tőle, mint a sajnálat. – Elfelejtettem, hogy ti, tündék milyen érzékenyek vagytok.

– Be lehet fejezni – zárta le a vitát egy harmadik hang. – Még van egy kis dolgunk. Silver, te és Jones kapjátok el a trollt. Buckley, nyírd ki a törpét.

Tehát a tünde *chica* neve Silver. Három név már megvolt, ebből kettőnek a metatípusát is megtudtam. Egyre jobb. Lassan tüzelési pozícióba helyezkedtem.

Buckley megmozdult, apró tárgy csillant a kezében. Egy pisztoly – kicsi és könnyen elrejtethető, talán egy Beretta. Biggs fejéhez emelte...

... és a következő pillanatban a világ kaotikus szín- és hangörvényé robbant szét.

Egy másodpercig azt hittem, eldőrdült a lövés. Aztán a színkavalkádon keresztül megpillantottam Buckley-t és a többi fekete ruhást, amint egyensúlyukat veszítve térdre rognak. A következő dolog, amire emlékszem, hogy Biggs ép kezével megragadja a csuklómat.

– Tűnés innen, Állat – sziszegte, – amíg még tudunk! A varázslatom nem tart örökké!

Hallottam már történeteket arról, hogy a medve sámánok sérülés hatására tombolni kezdenek. Azok után, amit Biggs művelt, nem kételkedtem többé a dologban. Sebesültem és a halál árnyékában is összegyűjtött magában elég erőt egy olyan erős varázslat elmondásához, amely hatékonyan kiűtötte leendő gyilkosainkat. Felpattanva a törpe után iramodtam, de egy másodperc múlva megtorpantam, és visszafordultam. Valamit még meg kellett tennem.

Felemeltem Flash testét az ajtó elől, és a vállamra vettem. Így indultam ismét a kerítés legközelebbi pontja felé.

NEM AKARTAM MEGKÖNNYÍTENI ÜLDÖZŐIM DOLGÁT, ezért nem mentem haza. Inkább meghúztam magam néhány tacomai cimborámnál, amíg biztonságosan fel nem tudom venni a kapcsolatot Macduff-fal. Az is megfordult a fejemben, hogy már nem is él; mint a csapatunk közvetítője, elvarratlan szál volt, így valószínűleg őt is el akarják hallgattatni. Meglepetésemre szerencsével jártam; Macduff időben felszívódott, mielőtt még a megsemmisítésére kiküldött csapat elkaphatta volna. Amikor végre létrejött a beszélgetés, minden információt megadtam neki ellenfeleinkről, és jó vadászatot kívántam. Ezután behajtottam néhány régi tartozást, és elrendeztem Flash temetését.

Egy hét múlva Macduff felhívott új rejtékhelyemen. Talán életében először nem vigyorgott.

– Rájöttem titokzatos barátaink kilétére – kezdte. – A Silver nevű tünde nőt már ismertem régebről. Akkor éppen Lady Grace-nek nevezte magát. A társaival együtt a Fuchinak dolgoznak... vagy legalábbis régen annak dolgoztak.

Értetlenül meredtem a képernyőre. A Fuchi nemrég szűnt meg, darabokra szaggatta a cégháború. Már nincsenek benne az üzletben, nem foglalkoztathatnak árnyvadászokat.

– No és kinek dolgoznak most azok a szemétládák?

– A Renrakunak – hangzott a válasz. – Pontosabban a Renraku egyik új emberének, Shihei Nakatominak, aki régebben a Fuchi ázsiai részlegét vezette. A közelmúlt eseményei alapján úgy tűnik, a Renraku fejesei nem tartják rövid pórázon új munkatársaikat, hagyják, hogy azok folytassák személyes vendettájukat.

– Vendetta? – Összezavarodtam. Amennyire tudomásom volt róla, ennek a Nakatominak semmi oka nem volt vadászni a Shiawase-re, vagy valamelyik fejesére. – Miféle vendetta?

– Természetesen Korin Yamana ellen. – Macduff olyan hangsúllyal beszélt, mintha egy öt éves kölyöknek magyarázna. – Yamana nemrég beházasodott a Shiawase-be – te nem hallottál róla?

Így már beugrott a dolog. Hálózatszerke mindenki azon derült, hogy a Fuchi Pán-Európa kilencven-akárhány éves vezérigazgatója ágyba bújott – természetesen csak képletesen – a Shiawase-zel a megacég fejének harmincéves lányán keresztül. A szóbeszéd szerint Yamana és Nakatomi rövid ideig együtt munkálkodott azon, hogy eltávolítsák az útból közös ellenségüket a Fuchinál, Richard Villierst; amint Villiers távozott, hogy megalapítsa saját új cégét, ezek ketten ismét egymásnak ugrottak. A viszály azóta is tart, és ha Yamana most visszavág, igen érdekes dolgok fognak történni a közeljövőben a Renraku és a Shiawase között. De a lényeg: két céges seggfej erőfitogtatása miatt elvesztettem egy barátot. És ezért még nem fizettek meg; igaz, engem sem sikerült elcsípnük.

– Kösz Macduff – mondtam lassan, és szétkapcsoltam. Előhúztam géppisztolyom a tokjából, és alaposan megtisztítottam. Mire elkészültem, már tudtam, mit fogok tenni. Újból a telekomhoz léptem, és egy dekás ismerősöm számát tárcsáztam.

– Helló Whisper, szükségem lenne a segítségedre. Egy Silver nevű tünde nőről érdekelnének a legfrissebb adatok. Árnyvadász, mostanában a Renrakunak dolgozik...